

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górka

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia

Anny Szymanik

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

W. R. (1)

ur. (...) we W.,

syna K. i A. z domu N.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 22 maja 2013 r. we W. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki L. o nr rej. (...) jechał ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku mostu G. i na skrzyżowaniu z ulicą (...) podczas wykonywania manewru zawracania nie zachował szczególnej ostrożności skutkiem, czego zderzył się z jadącym ulicą (...) z tego samego kierunku ruchu kierującym samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) P. B. (1) powodując u niego obrażenia ciała w postaci urazu skrętnego szyi, a u pasażerki samochodu m-ki V. (...) M. M. (1) obrażenia ciała w postaci urazu skrętnego szyi, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ich ciała na czas powyżej siedmiu dni

tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie w sprawie warunkowo umarza, wyznaczając jednocześnie okres próby na 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia na rzecz M. B. (1) i P. B. (1) nawiązki w kwocie po 800 (osiemset) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego W. R. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych: M. B. (1) i P. B. (1) kwoty po 648,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II K 895/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 22 maja 2013r. W. R. (1) około godz. 11.30, poruszający się samochodem marki L. o nr rej. (...) poszukiwał miejsca do zaparkowania w okolicy budynku Politechniki we W.. Jechał ul. (...), w kierunku Mostu G.. – Za nim poruszali się P. i M. B. (1) (poprzednio M.), którzy jechali samochodem marki V. (...) nr rej. (...).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 166 – 167, zeznania świadka P. B. – k.

23, 177, zeznania świadka M. B. – k. 168).

Kiedy W. R. (1) dojechał do skrzyżowania z ul. (...), zwolnił i zaczął w nią skręcać. Kierujący V., kiedy zauważył, że L. znajduje się w skrócie, a on sam ma już wolną drogę, dalej jechał na wprost.

Gdy P. B. (1) znalazł się na wysokości skręcającego L., W. R. (1) zaczął nagle przyspieszać i zawracać, w związku z czym uderzył V. w prawy bok, dokonując uszkodzeń przednich i tylnych prawych drzwi, tylnego prawego błotnika i tarczy tylnego prawego koła. W L. uszkodzeniu uległ układ kierowniczy i przedni lewy narożnik.

(Dowód: zeznania świadka P. B. – k. 23, 177, zeznania świadka M. B. – k.

168, opinia biegłego – k. 29, 45).

Ulica (...) jest ulicą jednokierunkową.

Na wysokości wlotu w ul. (...) krawężł jezdni ul. (...) oznaczona jest linią przerywaną, a od strony ul. (...) – ciągłą. Oznacza to, że od strony jezdni ul. (...) wjazd na ul. (...) jest zabroniony. Szerokość jezdni ul. (...) wynosi 8 m, a szerokość wlotu jezdni ul. (...) – 10 m. Minimalna średnica zawracania samochodu L. (...) wynosi 10,4 m.

(Dowód: opinia biegłego – k. 31 – 32).

Zawracanie na skrzyżowaniu ul. (...) dla samochodu o średnicy 10,4 m zawracania jest możliwa w wyniku dojechania do lewego krawężnika, cofania i ponownej jazdy do przodu.

(Dowód; zeznania biegłego – k. 178).

Stan zagrożenia wytworzył i sytuację wypadkową spowodował W. R. (1), który podczas wykonywania manewru zawracania nie zachował szczególnej ostrożności, wjechał na jezdnię jednokierunkową, z której następnie – mimo zakazu – ponownie wyjechał na jezdnię ul. (...), nie ustąpił przy tym pierwszeństwa kierującemu V. (...), który jechał w kierunku Mostu G.. P. B. (1), natomiast, nie przyczynił się do wypadku

(Dowód: opinia biegłego – k. 33, 45, 178).

W wyniku zdarzenia P. B. (1) i M. B. (1) doznali urazu skrętnego szyi, które to obrażenia każdemu z nich naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni.

P. B. (1) i M. B. (1) z powodu wypadku nosili kołnierze ortopedyczne, uczęszczali na odpłatną rehabilitację i prywatne wizyty lekarskie. Na zwolnieniu lekarskim każde z nich przebywało przez miesiąc i otrzymywało z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie mniejszej o 20%.

M. B. (1) do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe przy większym wysiłku.

(Dowód: zeznania świadka P. B. – k. 23, 177 - 178, zeznania świadka M. B.-

ciak – k. 168, dokumentacja medyczna – k. 8 – 11 i 12 – 14, opinie sądowo –

lekarskie – k. 19 i 20).

P. i M. B. (1) rozpoczęli postępowanie w przedmiocie wypłaty odszkodowania z (...).

(Dowód: zeznania świadka M. B. – k. 195).

Oskarżony W. R. (1) to dwudziestojednoletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

W. R. (1) jest studentem (...) i obecnie pozostaje na utrzymaniu rodziców.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był uprzednio leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też wcześniej karany sędownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 40, 165, K. – k. 42, dane osobopoznawcze –

k. 43, wywiad kuratora – k. 192 – 194).

W toku postępowania w sprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i - przed Sądem - składał wyjaśnienia.

Dokonując powyższych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd oparł się na szczerych i wyczerpujących zeznaniach pokrzywdzonych: M. i P. B. (1) (k. 167 – 169, 23, 177 – 178). Opisali oni, bowiem, niezależnie lecz wzajemnie spójnie zdarzenie, jakie miało miejsce dnia 22 maja 2013r przy ul. (...) we W.. W szczególności wskazali, że kiedy znajdowali się w okolicy skrzyżowania z ul. (...), jechał przed nimi biały L., którego kierujący włączył kierunkowskaz przygotowując się do skrętu w prawo. Kiedy zaczął skręcać, P. B. (1) kontynuował jazdę na wprost. Kiedy był na wysokości białego L., natomiast, kierujący tym pojazdem nagle przyspieszył i zaczął zawracać, skutkiem czego uderzył w kierowany przez niego P. B. samochód marki V. (...). P. B. i M. B. opisali odniesione obrażenia i proces rehabilitacji. Nadto, M. B. (1) wskazała stopień zaawansowania dochodzenia roszczeń odszkodowawczych.

Jak wskazali świadkowie, po zdarzeniu usunęli pojazdy, które tarasowały jezdnię, a M. B. sporządziła wcześniej dokumentację fotograficzną.

Sąd nie posłużył się, natomiast, sprzecznymi z powyższymi wyjaśnieniami oskarżonego (k. 40 – 41, 166 – 167) w zakresie ponad niekwestionowaną przez strony trasę jego podróży i jej cel.

Oskarżony nie przyznał się, bowiem, do popełnienia zarzucanego mu czynu i zarzucał, że to kontynuujący jazdę P. B. (1) spowodował wypadek. – Wjechał, bowiem w niego, gdy on sam poprawnie wykonywał manewr zawracania. Jak twierdził, nie skręcił w ul. (...), a zdarzenie miało miejsce przy osi jezdni, na środku skrzyżowania. Zapewniał też, że nie widział w żadnym z lusterek zbliżającego się V..

W toku postępowania w sprawie, posłużono się również sporządzoną w oparciu o zeznania świadków i materiał fotograficzny z miejsca zdarzenia oraz wskazania wiedzy fachowej, opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych (k. 29 -33, 45), której wnioski potwierdził i uzupełnił podczas rozprawy dnia 9 maja 2014r. (k.178 – 182).

Biegły sporządzając opinię – celem bardziej całościowego rozpoznania zadanego mu zagadnienia- dokonał także oględzin na miejscu zdarzenia stwierdzając, że jezdnia ul. (...) jest jednokierunkowa. Na wysokości wlotu w ul. (...) krawędź jezdni ul. (...) oznaczona jest linią przerywaną, a od strony ul. (...) – ciągłą. Oznacza to, że od strony jezdni ul. (...) wjazd na ul. (...) jest zabroniony. Biegły wskazał, że szerokość jezdni ul. (...). W. wynosi 8 m, a szerokość wlotu jezdni ul. (...) – 10m. Biegły ustalił również, że minimalna średnica zawracania samochodu L. (...) wynosi 10,4m, w związku z czym zawrócenie przez oskarżonego bez wykonywania dodatkowych manewrów nie było możliwe. - Musiał, zatem wjechać w ul. (...), a następnie wyjechać z niej na ul. (...). Co więcej, jak ustalił biegły podczas oględzin jezdni ul. (...) w kierunku Mostu G. biegnie po łuku w prawo, w związku z czym widoczność na skrzyżowaniu jest silnie ograniczona.

Biegły wskazał również, że z uwagi na rodzaj udokumentowanych przez pokrzywdzoną zniszczeń obu pojazdów biorących udział w zdarzeniu wynika, iż wyjeżdżający zza zakrętu ul. (...) V. był widoczny dla oskarżonego, który w takiej sytuacji, jeśli zdecydował się już na wyjazd z ulicy jednokierunkowej, winien zachować szczególną ostrożność.

Jak podkreślił biegły, dla celów opinii wystarczającym był materiał w postaci zdjęć sporządzonych przez pokrzywdzoną, a okoliczność, że L. mógł zostać przemieszczony po zdarzeniu nie ma – jego zdaniem – znaczenia dla wniosków opinii, gdyż uszkodzenia pojazdu wskazują na to, iż mógł on być poruszony jedynie do przodu lub do tyłu, co pozostaje bez znaczenia dla ustalenia pasa jezdni, na którym doszło do zderzenia. Biegły podkreślił równocześnie, iż zgromadzony materiał dowodowy, na podstawie którego wydał opinię jest wystarczający dla wydania opinii jednoznacznej (nie wielowariantowej) a Sąd – uznając twierdzenia zawarte zarówno w opinii, jak i podczas składania zeznań przez biegłego podczas rozprawy jako jasne, stanowcze i logiczne nie znalazł podstaw do jej kwestionowania.

Jednocześnie wskazać trzeba, że jedynie jako stanowisko oskarżonego i jego obrońcy w sprawie potraktować można złożoną przez nich „analizę charakteru zdarzenia” (k. 200 – 203), która nie została przez nikogo podpisana. W tym miejscu zauważyć należy, iż obrońca miała możliwość zadawania pytań biegłemu podczas rozprawy, jak też wnioskować o odczytywanie mu bądź okazywanie materiału dowodowego, z której to możliwości nie skorzystała, ograniczając się jedynie do zadawania pytań.

Podobnie, wykorzystano nie kwestionowane, potwierdzone relacjami M. B. i P. B. dokumentacje z leczenia pokrzywdzonych (k. 8 – 11 oraz 12 – 14), które stanowiły podstawę fachowych i jednoznacznych opinii sądowo – lekarskich (k. 19 i 20), z których wynikały charakter i rodzaj odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń.

W toku postępowania wykorzystano także sporządzone przez uprawnione podmioty dane osobopoznawcze oskarżonego (k. 43) oraz wywiad kuratora (k. 192 - 194), umożliwiające weryfikację podawanych przez oskarżonego danych dotyczących jego sytuacji osobistej i majątkowej.

Posłużono się też kartą karną oskarżonego (k.42), wskazującą na jego uprzednią niekaralność.

Sąd nie wykorzystał, natomiast dokumentów szkodowych złożonych przez pokrzywdzonych (k. 186 – 188), którzy – jak wynika z relacji M. B. rozpoczęli już postępowanie związane z dochodzeniem odszkodowania.

Mając powyższe na względzie, wątpliwości nie budzi, iż w dniu 22 maja 2013 r. we W. W. R. (1) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki L. o nr rej. (...) jechał ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku mostu G. i na skrzyżowaniu z ulicą (...) podczas wykonywania manewru zawracania nie zachował szczególnej ostrożności skutkiem, czego zderzył się z jadącym ulicą (...) z tego samego kierunku ruchu kierującym samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) P. B. (1) powodując u niego obrażenia ciała w postaci urazu skrętnego szyi, a u pasażerki samochodu m-ki V. (...) M. M. (1) obrażenia ciała w postaci urazu skrętnego szyi, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ich ciała na czas powyżej siedmiu dni.

Jak, bowiem wynika z opinii biegłego, oskarżony nie mógł z uwagi na rozmiary kierowanego przez siebie pojazdu zawrócić bez wjazdu i wyjazdu z ul. (...), a to było w tym miejscu zabronione. Co więcej, podczas wyjazdu z ul. (...) nie zachował należytej ostrożności i nie obserwował należycie nadjeżdżających pojazdów z lewej strony ul. (...). W., skutkiem czego zderzył się z jadącym ulicą (...) z tego samego kierunku ruchu kierującym samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) P. B. (1). Podczas zdarzenia, natomiast P. B. i M. M. (obecnie B.) odnieśli obrażenia ciała, których charakter i rodzaj opisują opinie sądowo – lekarskie oraz zaświadczenia medyczne.

Wynika, zatem, z powyższego, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

Zauważono, jednak, iż wina oskarżonego, nie była znaczna. Podkreślenia zdaniem Sądu wymaga, bowiem, że manewr zawracania – jak wskazał biegły - w tym miejscu możliwy był do wykonania, jednak wymagał wykonania innych – bardziej złożonych i bardziej przemyślanych zabiegów niż te podjęte przez oskarżonego (k. 178).

Co więcej, zdaniem Sądu także społeczna szkodliwość tego czynu – mimo dotkliwych dla pokrzywdzonych skutków nie jest znaczna. Zauważyć, bowiem należy, iż społeczną szkodliwość definiują nie tylko rozmiary wyrządzonej szkody i charakter i rodzaj naruszonego dobra, ale także okoliczności sprawy, postać zamiaru i motywacja oskarżonego, który szukając miejsca postojowego przed zajęciami na uczelni działał nieumyślnie.

W. R. (1) nie był wcześniej karany sądownie, a jego pozytywna opinia w miejscu zamieszkania, jak też fakt, iż oskarżony uczy się i stroni od osób o negatywnej opinii społecznej wskazuje na to, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W związku z tym, postępowanie w sprawie warunkowo umorzono na okres 1 roku próby, który uznano za wystarczający by oskarżony przemyślał swoje postępowanie, ale też do tego by zachowanie W. R. zweryfikować pod kątem ewentualnego podjęcia postępowania.

Mając, zaś, na względzie, iż bez nadmiernego przedłużenia postępowania nie było możliwe ustalenie wysokości odniesionej realnie przez pokrzywdzonych szkody, Sąd – jedynie tytułem zadośćuczynienia za doznaną w wyniku przestępstwa krzywdę w postaci stresu, bólu związanego z urazami, zasądził od oskarżonego na rzecz każdego z pokrzywdzonych kwoty po 800 zł.

W związku, zaś z faktem, że W. R. (1) studiuje i pozostaje na utrzymaniu swoich rodziców, Sąd zwolnił go od obowiązku pokrycia kosztów sądowych – w tym, od opłaty.

Na rzecz oskarżycieli posiłkowych - M. B. (1) i P. B. (1), jednak, w uwzględnieniu wniosku ich pełnomocnika, zasądził kwoty po 648,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Ich wysokość ustalono w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.